

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Hálásnak lenni minden körülményben

Nincs-e okunk eltelni hálával, attól függetlenül, hogy milyen körülmények közepette találjuk magunkat?

Az évek során megadatott számomra az a szent lehetőség, hogy számos olyan emberrel találkozzak, akik bánata, úgy tűnt, lelkük legmélyéig hatolt. Hallgattam ezekben a pillanatokban a szeretett testvéreimet, és velük szomorkodtam terheik miatt. Elmélkedtem azon, mit mondhatnék nekik, és küszködtem, hogy megtudjam, miként vigasztaljam és támogassam őket a megpróbáltatásaik során.

Bánatukat gyakran olyasvalami okozza, amit ők egyfajta végnek látnak. Néhányan egy becses kapcsolat elmúlásával szembesülnek, például egy szerettük halála vagy egy családtagjuk elidegenedése miatt. Mások úgy érzik, szembe kell nézniük azzal, hogy elfogy a remény – a remény, hogy házasságot kössenek vagy gyermekeik lehessenek vagy legyőzzenek egy betegséget. Mások talán hitük elapadásával szembesülnek, amint a világban hallható zavaró és ellentmondó hangok mindannak megkérdőjelezésére, sőt elvetésére csábítják őket, amiről egykor tudták, hogy igaz.

Úgy vélem, előbb vagy utóbb mindannyian átélünk olyan

időszakokat, amikor világunk szövete felhasadni látszik, és magunkra maradunk a magány érzésével, csalódottan és céltalanul sodródva.

Bárkivel megtörténhet. Senki sem élvez védettséget.

Lehetünk hálásak

Mindenki más és más helyzetben van, mindannyiunk élete egyedi részletekkel bír. Ugyanakkor megtanultam, hogy van valami, ami elveszi az életünkbe beférkőző keserűséget. Van egyvalami, amit megtehetünk, hogy életünket édesebbé, örömtelibbé, sőt dicsőségesebbé változtassuk.

Lehetünk hálásak!

Talán a világ bölcsességével ellentétesnek hangzik az a gondolat, hogy a bánattal megterhelt ember adjon hálát Istennek. Azok azonban, akik félreteszik a keserűség kupáját, és helyette a köszönet kelyhét emelik szájukhoz, a gyógyítás, a béke és a megértés megtisztító italát ízlelhetik meg.

Krisztus tanítványaiként azt a parancsot kaptuk, hogy mondjunk „köszönetet az Úrnak, Isten[ünk] nek minden dologban”¹, hogy

„énekelj[ünk] az Úrnak hálaadással”², valamint hogy „legyen tele szív[ünk] köszönettel Istennek”³.

Miért parancsolja nekünk Isten, hogy legyünk hálásak?

Minden parancsolatát azért adja, hogy elérhetővé tegye számunkra az áldásokat. A parancsolatok lehetőséget biztosítanak önrendelkezésünk gyakorlására és áldások elnyerésére. Szerető Mennyei Atyánk tudja, hogy valódi öröm és hatalmas boldogság származik abból, ha úgy döntünk, hogy kifejlesztjük magunkban a hála lelkületét.

Hálásnak lenni valamiért

Néhányan azonban talán azt mondják: „*Mi az*, amiért hálásnak kellene lennem, amikor a világ darabjaira hullik körülöttem?”

Talán nem az a helyes megközelítés, ha arra összpontosítunk, hogy *valamiért* legyünk hálásak. Nehéz ugyanis kifejleszteni a hálás lelkületet, ha a hálánk kizárólag az általunk megszámolható áldások mértékével arányos. Persze, fontos, hogy gyakran „számoljuk áldásainkat” – és bárki,

aki már próbálta, tudja, hogy rengeteg áldásunk van – mégsem hiszem, hogy az Úr kevesebb hálát vár tőlünk a megpróbáltatások idején, mint a bőség és a gondtalanság idején. Sőt, a legtöbb szentírásbeli utalás nem is a *valamiért* érzett háláról szól, hanem inkább azt sugallja, hogy egyfajta átfogó, hálával teli lelkeséggel vagy hozzáállással kell rendelkezünk.

Könnyű hálásnak lenni *valamiért*, amikor úgy tűnik, hogy az élet a kedvünk szerint zajlik. De mi van azokkal az időszakokkal, amikor az, amire vágyunk, teljesen elérhetetlennek tűnik?

Javasolhatnám, hogy tekintsünk a hálára hozzáállásként, életszemléletként, amely független az éppen aktuális helyzetünktől? Más szavakkal: azt javaslom, hogy ahelyett, hogy hálásak lennénk *valamiért*, figyeljünk inkább arra, hogy hálásak legyünk a körülményeink *közepette* – bármilyenek legyenek is azok.

Egy régi történet szerint a pincér megkérdezte az egyik vendéget, hogy hogy ízlett neki az étel. A vendég azt válaszolta, hogy minden jó volt, de jobb lett volna, ha több kenyeret szolgáltak volna fel. Másnap aztán, amikor a férfi visszatért, a pincér megduplázta a kenyéradagot, így a férfi négy szeletet kapott a korábbi kettő helyett – de

mégsem volt boldog. Másnap a pincér ismét megduplázta a kenyéradagot, mégsem járt sikerrel.

A negyedik napon aztán már elhatározta: ha törik, ha szakad, elégedett lesz a vendég. Fogott hát egy háromméteres veknit, félbevágta, és azt vitte ki hatalmas mosollyal a vendégnek. Alig várta a férfi reakcióját.

Miután elfogyasztotta az ételt, a vendég felnézett, és annyit mondott: „Jó, mint mindig. De látom, már megint csak két szelet kenyeret adnak.”

Hálásnak lenni a körülményeink közepette

Kedves testvéreim, mi döntünk. Választhatjuk azt, hogy korlátozzuk a hálánkat, azon áldások alapján, amelyeket hiányolunk, vagy dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Nefi, akinek hálás szíve sohasem ingott meg. Amikor fivérei megkötözték a hajón – amelyet azért épített, hogy a megígért földre vigye őket –, bokája és csuklója annyira feldagadt, hogy „nagy volt azok fájdalma”, egy heves vihar pedig azzal fenyegette, hogy elnyeli a tenger mélysége. „Mindazonáltal – mondta Nefi – én Istenemre tekintettem, és egész álló nap őt dicsértem; és nem zúgolódtam az

Úr ellen megpróbáltatásaim miatt.”⁴

Dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Jób, akinek úgy tűnt, mindene megvan, majd mindent elveszített. Mégis így válaszolt: „Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek... vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!”⁵

Választhatjuk azt, hogy olyanok leszünk, mint a mormon pionírok, akik megtartották hálás lelkületüket a Nagy Sóstó felé tartó lassú és fájdalmas vándorlásuk során, miközben még énekeltek és táncoltak is, és dicsőítettek is Isten jóságát.⁶ Sokan közülünk hajlottak volna arra, hogy visszarettenjenek, panaszkodjanak és gyötrődjenek az utazás nehézsége miatt.

Dönthetünk úgy, hogy olyanok leszünk, mint Joseph Smith próféta, aki – mialatt a Liberty börtönben raboskodott nyomorúságos körülmények között – e sugalmazott szavakat vetette papírra: „...szeretett testvéreim, tegyük meg jókedvvel mindazon dolgokat, amikre erőnkben telik; aztán pedig hadd álljunk mozdulatlanul, a legteljesebb bizonyossággal, hogy meglássuk Isten szabadítását, és az ő karjának felfedését”⁷.

Dönthetünk úgy, hogy hálásak leszünk, bárhol legyen is.

Az effajta hála felülemelkedik mindenben, ami körülöttünk történik. Felülmúlja a csalódottságot, a csüggedést és az elkeseredettséget. Éppoly gyönyörűen virágozik a téli jeges tájon, mint a kellemes nyári melegben.

Amikor hálásak vagyunk Istennek a körülményeink *közepette*, akkor gyengéd békességet tapasztalhatunk a megpróbáltatások során is. Bánatunk közepette is képesek vagyunk felemelni szívünket dicséretben. Fájdalmunkban is képesek vagyunk örvendezni Krisztus engesztelésében. A keserű szomorúság hidegében megtapasztalhatjuk a menny ölelésének meghitt melegségét.

Olykor úgy véljük, hogy a hála az, amit *azután* érzünk, hogy a gondjaink megoldódtak – mily szörnyű rövidlátás is ez! Mennyi mindent mulasztunk el az életből amiatt, mert várjuk, hogy megpillanthassuk a szívárványt, mielőtt megköszönnénk Istennek az esőt?

Hálásnak lenni a gyötrelmek idején *nem* azt jelenti, hogy elégedettek

Kanada, Alberta, Raymond

vagyunk a körülményeinkkel. Azt viszont *igen*, hogy a hit szemével a mai kihívásainkon túlra tekintünk.

Ez nem a nyelv hálája, hanem a léleké. Olyan hála ez, mely meggyógyítja a szívet, és kitágítja az elmét.

A hála mint hitbéli cselekedet

Hálásnak lenni a körülményeink *közepette* az Istenbe vetett hit szerinti cselekedet. Megköveteli, hogy bízunk Istenben, és reméljük azon dolgokat, melyeket nem látunk, mégis igazak.⁸ Ha hálásak vagyunk, azzal szeretett Szabadítóink példáját követjük, aki azt mondta, hogy „ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”⁹.

A valódi hála a remény és a bizonyosság kifejeződése. Abból származik, hogy elismerjük, hogy nem mindig értjük életünk megpróbáltatásait, mégis bízunk abban, hogy egy napon majd megértjük.

A hála érzését minden körülmény közepette jól táplálja a számos szent igazság, amelyet igenis *ismerünk*: hogy Atyánk megadta gyermekeinek a boldogság nagyszerű tervét; hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus engesztelése által örökké élhetünk a szereteteinkkel; hogy végül dicsőséges, tökéletes és halhatatlan testünk lesz, melyet nem terhel betegség vagy fogyatékoság; valamint hogy a szomorúság és a

veszteség könnyei helyett majd bővelkedő boldogságot és örömet kapunk, „jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színing teltet”¹⁰.

Bizonyára az ilyenfajta bizonyosság volt az, amely a Szabadító félelemmel teli, kételkedő apostolait a Mester félelmet nem ismerő, örömmel teli követővé formálta. A keresztre feszítését követő órák során felemésztette őket a csüggedés és a gyász, mivel képtelenek voltak megérteni, mi történt. Azonban egyetlen esemény mindent megváltoztatott. Az Úr megjelent nekik, és kijelentette: „Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok”¹¹.

Amikor az apostolok felismerték a feltámadt Krisztust – amikor megtapasztalták szeretett Szabadítójuk dicsőséges feltámadását –, más emberré lettek. Semmi sem tarthatta vissza őket attól, hogy betöltsék küldetésüket. Bátran és eltökélten fogadták a kínzást, a megaláztatást, sőt még a halált is, amely a bizonyosságuk miatt érte őket.¹² Semmi sem térítette el őket attól, hogy dicsőítsék és szolgálják Urukat. Mindezzel megváltoztatták az emberek életét. Megváltoztatták a világot.

Nem szükséges látnotok a Szabadítót, ahogyan az apostolok látták, ahhoz, hogy megtapasztalhattátok ugyanezt az átalakulást.

Bizonyágotok Krisztusról, mely a Szentlélektől születik, segíthet túltekintetek azon, hogy a halandóságban minden elkéséritően véges, és meglátnotok a fényes jövőt, melyet a világ Megváltója készített.

Nem a befejezésekre születtünk

Mindannak fényében, amit örökkévaló sorsunkról tudunk, csodálkozhatunk-e, ha az élet keserű befejezéseivel szembesülve, azok elfogadhatatlannak tünnek számunkra? Úgy tünik, hogy van bennünk valami, ami nem túri el a befejezéseket.

Miért van ez? Azért, mert az örökkévalóság anyagából lettünk megalakotva. Örökkévaló lények vagyunk, a Mindenható Isten gyermekei, akinek Végtelen¹³ a neve, és aki vég nélküli, örök áldásokat ígér. Nem a befejezés a mi rendeltetésünk.

Minél többet tudunk meg Jézus Krisztus evangéliumáról, annál inkább felismerjük, hogy a halandóság véges dolgai valójában egyáltalán nem

jelentenek végérvényes lezárulást. Csupán megszakítások ezek – ideiglenes szünetek, amelyek egy napon majd aprónak tünnek a hithűekre váró örökkévaló örömhöz viszonyítva.

Mily hálás vagyok Mennyei Atyámnak, hogy az Ó tervében nincsenek igazi végek, csupán örökkévaló kezdetek!

Aki hálás, az dicsőségessé tétetik

Testvérek, nincs-e hát okunk eltelni hálával, attól függetlenül, hogy milyen körülmények közepette találjuk magunkat?

Kell-e ennél nagyobb ok, hogy a szívünk „legyen tele... köszönettel Istennek”¹⁴?

„[N]incs-e hát nagy okunk az örvendezésre?”¹⁵

Mily áldottak vagyunk, ha felismerjük Isten kezének munkáját az élet csodás szöttesén! A Mennyei Atyánk iránti hála kiszélesíti értelmünket, és kitisztítja látásunkat. Alázatra ösztönöz és együttérzésre vezet bennünket

embertársaink és Isten minden teremtménye iránt. A hála minden krisztusi tulajdonságot megerősít! A hálás szív minden erény szülője.¹⁶

Az Úr ígéletet tett nekünk, hogy mindazok, akik „minden dolgot hálással fogad[na]k, *dicsőségessé* tétet[ne]k]; és e föld minden dolga néki[k] adatik, méghozzá százsorososan, igen, többször.”¹⁷

Éljünk „naponta hálaadásban”¹⁸ – különösen a halandóság részét képező, látszólag megmagyarázhatatlan végek során. Engedjük, hogy lelkünk kiáradjon hálában irgalmas Mennyei Atyánk iránt! Emeljük fel mindig és folyamatosan hangunkat, és mutassuk ki szóval és tettekkel is hálánkat Mennyei Atyánk és az Ó Szeretett Fia, Jézus Krisztus iránt! Ezért imádkozom, és bizonyágomat, valamint áldásomat adom rátok, Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 59:7; lásd még Efészbeliek 5:20; 1 Thessalonikabeliek 5:18; Móziás 26:39; Alma 7:23; Tan és a szövetségek 98:1.
2. Zsoltárok 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Lásd 1 Nefi 18:10–16.
5. Jób 1:21.
6. Olyan pionírok példáival kapcsolatban, akik megtartották vidám hozzáállásukat a komoly nehézségek ellenére is, lásd Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–67.
7. Tan és a szövetségek 123:17.
8. Lásd Alma 32:21.
9. Lukács 22:42.
10. Lukács 6:38.
11. Lukács 24:39.
12. Lásd Rómabeliek 5:3; 2 Korinthusbeliek 4:17; 12:10.
13. Lásd Mózes 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Lásd Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, section 80; quoted in Joseph B. Wirthlin, “Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, Sept. 2001, 8.
17. Tan és a szövetségek 78:19; kiemelés hozzáadva.
18. Alma 34:38.

